

URADNI VESTNIK

OBČINE VELENJE

Leto II.

Velenje, 27. aprila 1967

Št. 3

Vsebina

SKUPŠČINA OBČINE VELENJE

53. Družbeni plan razvoja občine Velenje v letih 1967 do 1970

54. Sklep o soglasju k tarifi za vodo in kanalske pristojbine ter tarifi za priključek na vodovod in kanalizacijo Komunalnega podjetja Velenje ter Kleparstva—vodovod Šoštanj

SKUPŠČINA OBČINE VELENJE

53.

Skupščina občine Velenje je na seji občinskega zbora in zbora delovnih skupnosti dne 30. marca 1967 po 13. členu ustave Socialistične republike Slovenije (Uradni list SRS, št. 10-90/63) ter po 149. členu statuta občine Velenje (Uradni vestnik okraja Celje, št. 34-282/64 in Uradni vestnik občine Velenje, št. 1-1/66, 5-58/66 ter 2-20/67) sprejela

DRUŽBENI PLAN RAZVOJA OBČINE VELENJE V LETIH 1967 DO 1970

I. IZHODIŠČNE OSNOVE

1. Dosežki in problemi dosedanjega razvoja

Razvoj občine Velenje je v preteklem obdobju temeljil predvsem na intenzivnem izkoriščanju velenjskega lignitnega bazena; premog in njegova predelava v plemenitejše vrste energije — električno energijo in plin — sta bila osnova perspektivnega gospodarskega razvoja velenjske občine.

Na osnovi dobro raziskanih rezerv lignita, ki z okoli 450 milijoni ton komercialnega premoga predstavljajo največjo termobazo Slovenije in na osnovi predvidenih perspektivnih potreb po tovrstnem gorivu, je Rudnik lignita Velenje razvijal svoje zmogljivosti, ki naj bi do leta 1975 znašale 6 milijonov ton. Predvidena proizvodnja naj bi služila predvsem za proizvodnjo električne energije v obstoječi in predvideni novi elektrarni v Šoštanju in za predelavo v energokemičnem kombinatu Velenje, ki naj bi v začetni kapaciteti poleg nekaterih stranskih proizvodov proizvajal 500 milijonov Nm³ daljinskega plina in 46.000 ton ureje. Zaradi uresničitve nakazanega razvoja je bilo v začetku leta 1961 ustanovljeno Poslovno združenje za izgradnjo energo-kemičnega kombinata, ki je intenzivno delalo na pripravi za izgradnjo tega objekta in pričelo z gradnjo, ki pa zaradi pomanjkanja finančnih sredstev oziroma uveljavljanja ciljev družbeno-ekonomske reforme — po katerih je treba investicijsko potrošnjo zmanjševati — ni bil dograjen. Aprila leta 1966 je bil uveden postopek za likvidacijo energo-kemičnega kombinata. Vzporedno z doseženim in nakazanim gospodarskim razvojem so se razvijale in bile usmerjene tudi vse ostale gospodarske in negospodarske dejavnosti v občini.

Z ukinitvijo izgradnje energo-kemičnega kombinata se je spremenil koncept perspektivnega razvoja gospodarstva v občini Velenje in tudi nadaljnji razvoj negospodarskih dejavnosti, posebno na stanovanjsko-komunalnem in urbanističnem področju. Zato bo treba koncept postopne stanovanjsko-komunalne izgradnje mesta Velenje, ki je bil zasnovan na potrebah 35.000 prebivalcev, prilagoditi novim razmeram in politiko urbanizacije vskladiti s potrebami gospodarskega in družbenega razvoja.

Kljub spremenjenemu konceptu razvoja predstavlja temelj nadaljnjega gospodarskega razvoja v občini še vedno obstoječa energetska baza, za katero je v prihodnjih letih pričakovati nekoliko bolj umirjen razvoj. Poleg energetike pa se bo pospešeno razvijala kovinsko-predelovalna industrija.

Vrednost celotne proizvodnje v občini Velenje se je v letih 1957—1964 povečala za dva in polkrat (indeks 355,4). Na doseženo stopnjo rasti je vplivala predvsem hitra rast

primarnih dejavnosti (proizvodnja premoga in električne energije), pa tudi razvoj sekundarnih in terciarnih dejavnosti, ki so bile pred tem obdobjem slabo razvite.

Družbeni proizvod celotnega gospodarstva je naraščal povprečno letno za 30,6 %. Udeležba družbenega sektorja gospodarstva v družbenem proizvodu je iz leta v leto naraščala in je v letu 1964 znašala 93,3 %.

Hiter razvoj gospodarstva je bil dosežen predvsem na osnovi visokih vlaganj v osnovna sredstva. Udeležba investicij v družbenem proizvodu je znašala v obdobju 1957 do 1964 v povprečju okoli 44 %. To je omogočilo hitro večanje proizvodnih fondov v gospodarstvu, ki so se v tem obdobju povečali za trikrat.

Dinamičen razvoj je spremljalo močno povečanje zaposlenosti, kar se je odrazilo tudi na hitrih spremembah ekonomske strukture aktivnega prebivalstva.

Struktura aktivnega prebivalstva:

	Struktura v %	
	1957	1964
Primarne dejavnosti	45,3	41,4
Sekundarne dejavnosti	33,6	36,3
Terciarnе dejavnosti	21,1	22,3
Skupaj	100,0	100,0

V družbenem sektorju se je število zaposlenih povečevalo povprečno letno za 10,5 % oziroma za 570 oseb. Porast zaposlenosti v družbenem sektorju je bil znatno hitrejši od porasta aktivnega prebivalstva. Ob močnem prilivanju delovne sile iz kmetijstva v nekmetijske dejavnosti se je delež kmečkega prebivalstva znižal na 15,1 % v letu 1964.

Izvoz industrijskih izdelkov je dobil pomembnejše mesto šele po letu 1960. Kljub temu, da se je izvoz v letih 1960 do 1965 iz leta v leto močno povečeval, je delež izvoza v proizvodnji občine Velenje še vedno nižji kot v SR Sloveniji, na kar pa vpliva tudi struktura industrije v velenjski občini.

Intenzivno povečevanje osebnih dohodkov zaposlenih in znatna vlaganja sredstev v družbeni standard po letu 1957 so omogočila izboljšanje življenjskega standarda prebivalstva.

Realni osebni dohodek na zaposlenega v družbenem sektorju se je po letu 1957 povprečno letno povečeval za 10 % in se je do leta 1964 povečal za dva in polkrat. Tudi sredstva za razvoj družbenih služb so iz leta v leto naraščala, zato je bil dosežen pomemben napredek tudi na tem področju.

Veliki uspehi so bili doseženi pri izboljšanju stanovanjskih razmer prebivalstva. Medtem ko se je v obdobju 1946 do 1956 zgradilo povprečno letno 64 stanovanj, se je stanovanjska izgradnja v obdobju 1957—1964 močno razmahnila in je bilo zgrajeno povprečno letno 230 stanovanj.

Prikazani rezultati v gospodarstvu in družbenem razvoju so bili omogočeni s stalnim izpopolnjevanjem gospodarskega sistema v smeri decentralizacije in povečevanja vloge delovnih organizacij v razširjeni reprodukciji.

V vsem obravnavanem obdobju pa se je pojavljala vrsta problemov, ki so ovirali hitrejšo uveljavljanje samoupravnega sistema in intenzivnejše gospodarjenje, zlasti pa:

- neskladno gibanje med proizvodnjo in potrošnjo, ki se je odrazilo v nestabilnosti tržišča in inflacijskih pojavih;
- neustrezna ekonomska in tehnična struktura investicij, zlasti pa prepočasno aktiviranje vloženih sredstev kot posledica pomanjkanja poslovnega in tehničnega sodelo-

vanja med delovnimi organizacijami pri pripravi in financiranju investicijskih objektov;

— neracionalno gospodarjenje z obratnimi sredstvi, ki ga je v veliki meri omogočila tudi neustrezna kreditna politika;

— neustrezna delitev družbenega proizvoda z nizko udeležbo osebne potrošnje in visoko udeležbo družbene potrošnje. Taka razmerja niso ustvarjala pogojev za materialno stimulacijo, ki bi učinkovitejše delovala v smeri povečanja proizvodnje in produktivnosti, izkoriščanja rezerv in učinkovitejšega gospodarjenja;

— počasno uvajanje in premajhen vpliv raziskovalnega dela na celoten razvoj;

— prekomerno zaposlovanje in premajhna skrb delovnih organizacij za izboljšanje kvalifikacijske strukture zaposlenih, zlasti v gospodarstvu, zaradi česar je bila učinkovitost gospodarjenja manjša, kot bi jo dopuščali obstoječi materialni pogoji;

— občutne disparitete v cenah so ustvarjale neenake pogoje za doseganje dohodka med gospodarskimi dejavnostmi.

Slabosti v dosedanjem razvoju ter dosežena stopnja v družbeno-ekonomski razvitosti so zahtevale korenite spremembe v družbeno-ekonomskem sistemu, ki naj bi zagotovile odločno usmeritev na intenzivnejše gospodarjenje na vseh področjih ter nadaljnji razvoj socialističnih družbenih odnosov.

Osnovo teh sprememb predstavlja družbeno-ekonomska reforma. Zato mora biti izvajanje ciljev reforme osnova ekonomske politike občine Velenje v naslednjem obdobju.

2. Možnosti in pogoji za intenziviranje nadaljnjega razvoja

Osnovo za nadaljnji razvoj predstavljajo rezerve, ki se kažejo v obstoječih, nedovoljno izkoriščenih zmogljivostih, v neracionalnem zaposlovanju in v naravnih in drugih pogojih.

Dosledna uresničitev načel družbeno-ekonomske reforme ob doslednem uveljavljanju samoupravljanja in sproščene delovanja tržnih zakonitosti bo omogočila intenzivnejšo in racionalnejšo izrabo navedenih faktorjev razvoja.

— Prirast aktivnega prebivalstva in obstoječe rezerve v delovni sili predstavljajo ob ustrezni spremembi v razvojni in zaposlitveni politiki pomemben faktor za povečanje narodnega dohodka v prihodnjem obdobju. Glede na to, da predstavlja kmetijsko prebivalstvo v občini le 15,1 % vsega prebivalstva ni računati z nadaljnjim prelivanjem kmetijskega prebivalstva v nekmetske dejavnosti. Obstoječo rezervo v delovni sili in prirast aktivnega prebivalstva bo treba usmerjati predvsem v terciarni sektor, ki zaostaja za potrebami, ki jih narekuje dosežena stopnja razvoja. V primarnem in sekundarnem sektorju pa bi se morali glede na nujnost modernizacije usmeriti predvsem na racionalno izkoriščanje obstoječih presežkov delovne sile z uvajanjem večinskega dela in le v manjši meri z dodatnim zaposlovanjem.

— Razpoložljivi strokovni kadri ter njihove delovne izkušnje predstavljajo pomembno rezervo pod pogojem, da se zagotovi njihovo večje aktiviranje predvsem v razvojnem in organizacijskem delu in da se jih primerno nagradjuje.

— Občina Velenje razpolaga glede naravnih pogojev in stopnjo raziskanosti z velikimi prirodnimi bogastvi, ki zagotavljajo dolgoročno prednost (lignit, zeleni kamen). Določeno osnovo predstavlja tudi lesna surovina kot podlaga za razvoj lesne industrije, deloma pa tudi kmetijske površine za intenzivno kmetijstvo. Geografski položaj in naravni pogoji občine Velenje pa dajejo velike možnosti za razvoj turizma.

— Velike možnosti za nadaljnji razvoj predstavljajo obstoječi proizvodni fond, ki so v preteklem obdobju bili izkoriščeni le z okoli 80 %. Rezerve so tudi v izmanskem delu, saj je ob koncu leta 1966 delalo okoli 37 % vseh zaposlenih v industriji le v eni izmeni. Z boljšo organizacijo proizvodnje, ob boljši preskrbi z reprodukcijskim materialom ter ob taki proizvodni usmeritvi, ki bi ustrezala zahtevam in potrebam tržišča, bi lahko računali že pri obstoječih proizvodnih zmogljivostih teoretično s 30 % do 40 % večjo proizvodnjo. Tehnična in ekonomska zastarelost nekaterih proizvodnih zmogljivosti in njihova nerentabilnost pa je faktor, ki omejuje možnost polnega izkoriščanja teh rezerv.

— Primerjava med stopnjo rasti vlaganj v osnovna sredstva in stopnjo rasti aktivnih osnovnih sredstev kaže, da je bilo aktiviranje vloženih sredstev v preteklem obdobju prepočasno. Neracionalna so bila tudi vlaganja v obratna sredstva, saj je bilo v zalozah surovin, nedovršene proizvodnje in gotovih izdelkov koncem leta 1965 vezanih že okoli 4.870 milijonov S-dinarjev, kar predstavlja 23 % v tem letu reali-

ziranega družbenega proizvoda. Pogoj za manjšo vezanost razpoložljivih sredstev na zaloge zahteva večjo poslovnost v celotnem gospodarstvu.

II. SPLOŠNI OKVIRI RAZVOJA

1. Temeljni družbeno-ekonomski cilji

Osnovna politika razvoja občine Velenje je dana s sklepi VIII. kongresa ZKJ, s cilji družbeno-ekonomske reforme in politiko gospodarskega in družbenega razvoja, nakazano v Družbenem planu za razvoj SR Slovenije v obdobju 1966 do 1970.

Izhajajoč iz teh osnov je treba v prihodnjem obdobju zasledovati dva osnovna cilja:

— stabilen porast življenjskega standarda, predvsem osebne potrošnje in nadaljnji razvoj ter poglobljanje samoupravnih odnosov in krepitev materialne osnove samoupravljanja na vseh področjih družbenega življenja.

Te trajne cilje ekonomske politike pa je treba doseči s:

— tako investicijsko in proizvodno politiko, ki bo omogočila boljše izkoriščanje in modernizacijo obstoječih zmogljivosti ob večji specializaciji in kooperaciji proizvodnje, kar bo zagotovilo učinkovitejše gospodarjenje ter povečanje udeležbe produktivnosti dela v naraščanju proizvodnje, boljše izkoriščanje naravnih pogojev zlasti v surovinski osnovi in turizmu ter širše in racionalnejše vključevanje gospodarstva v mednarodno delitev dela;

— intenzivnejšim razvojem raziskovalnega dela v samih delovnih organizacijah in večjo uporabo znanstvenih in tehničnih dosežkov ter izboljšanjem kvalifikacijske strukture zaposlenih;

— dolgoročno programsko usmeritvijo in racionalizacijo družbenih služb ter uveljavljanjem takega načina financiranja v teh dejavnostih, ki naj zagotovi večji vpliv gospodarstva in drugih uporabnikov storitev na njihov razvoj.

2. Rast celotne proizvodnje in osnovna razmerja v delitvi in potrošnji

Ob upoštevanju razpoložljivih zmogljivosti in realnih možnosti za njihovo povečanje, naravnih pogojev, večje učinkovitosti gospodarjenja, izboljšanja notranje organizacije poslovanja in širšega vključevanja v mednarodno delitev dela pričakujemo tudi v obdobju 1966—1970 dinamičen razvoj celotnega gospodarstva.

Pod takimi predpostavkami bi bilo mogoče v tem obdobju računati s povprečno letno stopnjo rasti družbenega proizvoda v višini 10 %, medtem ko je znašala v letih 1961 do 1965 letna stopnja rasti okoli 36,4 %.

V pogojih nadaljnjega sproščanja delovanja tržnih zakonitosti bo možno realizirati predvideno stopnjo rasti le z zniževanjem stroškov proizvodnje, zlasti pa s spremembami v strukturi proizvodnje ob usmeritvi na kvalitetnejše in rentabilnejše proizvode. Navedena orientacija bi morala biti osnova gospodarjenja in razvoja na vseh področjih, zlasti pa v industriji.

Izvoz industrijskih izdelkov se bo predvidoma povečal za sedem in polkrat in bo v letu 1970 znašal okoli 7,6 milijonov USA dolarjev.

Pričakujemo, da se bo produktivnost dela v družbenem sektorju povečevala za okoli 7 % letno, upoštevajoč pri tem tudi zmanjšani razpoložljivi fond delovnega časa zaradi prehoda na 42-urni delovni teden. Pri taki stopnji rasti produktivnosti in predvidenem povečevanju družbenega proizvoda bi se število zaposlenih povečevalo povprečno letno za 3 %.

Usmeritev na intenzivnejše gospodarjenje in na formiranje večjih rezerv, ki so pogoj za stabilnejše odnose na tržišču, bo v prihodnje zahtevala oziroma omogočala nadaljnje spremembe razmerij med posameznimi oblikami potrošnje. V strukturi potrošnje bi se moral zmanjševati delež investicij v korist osebne potrošnje in večjih rezerv. Delovne organizacije bi morale izločati v rezervne sklade iz delitve čistega dohodka letno najmanj 2 % vrednosti vloženih obratnih sredstev in dosledno upoštevati načelo, da bodo realni osebni dohodki na zaposlenega rasli v skladu s produktivnostjo dela.

III. POLITIKA ZAPOSLOVANJA IN GIBANJA ZAPOSLENOSTI

Ob hitrem povečevanju zaposlenosti v družbenem sektorju vloga produktivnosti v naraščanju proizvodnje v preteklih letih ni prišla do polnega izraza.

Ob novih pogojih gospodarjenja se bodo zato na posameznih področjih javljali presežki zaposlenih, ki jih bo treba usmerjati predvsem v terciarne oziroma storitvene dejavnosti. Možnosti za zaposlitev bodo tudi v zasebnem sektorju,

zlasti na področju obrti in gostinstva, kjer je pričakovati, da se bo ta sektor zaradi ugodnejših pogojev uspešneje razvijal.

Ceprav se je v zadnjih letih povečevalo vključevanje strokovnih in visoko strokovnih delavcev, je znašal delež delavcev s srednjo, višjo in visoko strokovno izobrazbo v skupnem številu zaposlenih koncem leta 1966 le okoli 11 %, v gospodarstvu pa samo 7,5 %. Taka struktura zaposlenih je oteževala hitrejšo modernizacijo in uvajanje sodobne tehnologije in organizacije.

Politika v letih 1966—1970 bo morala biti podrejena prizadevanjem za uresničitev osnovnih smotrov racionalnega gospodarstva. Takšna politika pa bo narekovala:

- zmernejšo rast zaposlenosti, zlasti v industriji in rudarstvu, gradbeništvu in proizvodni obrti, katerih razvoj bo moral v večji meri temeljiti na intenzivnejšem gospodarjenju in večji vlogi produktivnosti v naraščanju proizvodnje;
- povečanje naporov vseh činiteljev, da se bo razpoložljivi delovni kontingent zaposloval le na ekonomsko utemeljenih delovnih mestih ob upoštevanju kriterijev rentabilnosti.

Z usmeritvijo na razvoj, ki bo temeljil na večji vlogi produktivnosti kot faktorju rasti proizvodnje, pričakujemo, da se bo v letih 1966—1970 skupno število zaposlenih predvidoma povečevalo za okoli 285 oseb ali povprečno letno za 3,0 % nasproti 6,0 % v obdobju 1961—1965.

Glede na obstoječe tendence v dinamiki zaposlovanja in zaostrene pogoje gospodarjenja je treba računati v naslednjih letih s pojavi občasne nezaposlenosti. To velja zlasti za prva leta izvajanja tega plana.

V prihodnje bodo večje možnosti za zaposlovanje strokovno usposobljene delovne sile, omejene pa bodo možnosti za zaposlovanje nekvalificiranih delavcev. Zato bo potrebno problem njihove zaposlitve reševati s sistematičnim izobraževanjem in priučevanjem.

Z uvajanjem in razvijanjem strokovnih služb, ki oblikujejo sodobno organizacijo poslovanja in dela, se bodo povečale potrebe in možnosti za zaposlitev strokovnih kadrov, zato je pričakovati, da se bo izboljšala kvalifikacijska struktura zaposlenih.

Ob uvajanju nove tehnologije in predvsem novih organizacijskih ukrepov bo predstavljala poseben problem strokovnost obstoječih kadrov. Z izrednim študijem, specializacijo in intenzivnejšim priučevanjem bo treba tudi že zaposlenim omogočiti nadaljnje izpopolnjevanje ter razširitev znanja.

Izboljšanje kadrovske strukture bodo morale delovne organizacije zagotoviti z zaostrovanjem kriterijev vodilnih delovnih mest v gospodarstvu in družbenih službah, kar bo spodbujalo posameznike k izpopolnjevanju strokovnosti.

Zavod za zaposlovanje in druge pristojne organizacije si bodo morale prizadevati, da se po potrebi zagotovi organizirano zaposlovanje v inozemstvu in da se našim delavcem zagotovijo ustrezni socialni in delovni pogoji.

Delovne organizacije, ki še niso prešle na skrajšani delovni čas, bodo morale glede na to, da se bo do leta 1970 izvedla ustavno določba o prehodu na 42-urni delovni teden, pripraviti program postopnega skrajševanja delovnega časa.

Delovne organizacije naj na osnovi svojih razvojnih programov čimprej izdelajo analizo in program sedanjih in bodočih kadrovske potreb.

IV. ŽIVLJENJSKI STANDARD

V razdobju do leta 1970 bo imelo pomembno mesto tudi nadaljnje izboljševanje življenjskega standarda. Izboljšanje življenjskega standarda je pogojeno s hitrejšim naraščanjem osebne potrošnje in z nadaljnjim razvijanjem tistih dejavnosti, ki oblikujejo življenjsko raven občanov in ustvarjajo tudi pogoje za hitrejšo rast produktivnosti dela, kar velja zlasti za stanovanjsko dejavnost, zdravstveno, socialno in otroško varstvo ter šolstvo in kulturo.

1. Osebna potrošnja

Naraščanje realnih osebnih dohodkov je bilo v preteklem obdobju intenzivno. Realni osebni dohodek na zaposlenega se je letno povečeval za okoli 10 %. Kljub intenzivnemu naraščanju osebne potrošnje pa je bil delež osebne potrošnje v družbenem proizvodu še vedno nizek, rast osebnih dohodkov pa ni bila v zadostni meri povezana z rezultati pri delu.

Ekonomsko bolj utemeljeni pogoji za doseganje dohodka ter stabilnejši gospodarski sistem bosta v prihodnjem obdobju vplivala na to, da bo celotni dohodek v delovnih organizacijah vedno bolj odraz dejanske uspešnosti poslovanja, osebni dohodek posameznih delavcev pa odraz njihovih uspehov pri delu.

Novi pogoji gospodarjenja se bodo morali odraziti v samoupravnih aktih delovnih organizacij, predvsem v pravilniku o delitvi dohodka in osebnih dohodkov, kjer bo potrebno nadalje izpolnjevati in uveljaviti razna merila za uresničitev principa po delu.

Ob predvideni rasti družbenega proizvoda bi se mogli realni osebni dohodki na zaposlenega v gospodarstvu povečati v povprečju od 859,40 N-dinarjev ob koncu leta 1965 na 1160,00 N-dinarjev ob koncu leta 1970.

V posameznih delovnih organizacijah pa bo raven in rast osebnih dohodkov različna glede na doseženo produktivnost dela in uspešnost poslovanja, kar bo prišlo v novih pogojih gospodarjenja še bolj do izraza.

Z rastjo realne osebne potrošnje lahko pričakujemo do leta 1970 nadaljnje kvalitativne spremembe v strukturi osebne potrošnje v smeri manjše udeležbe izdatkov za hrano in izboljšanja njene kvalitete, kar bo omogočilo večjo udeležbo izdatkov za razne vrste industrijskega blaga in storitev. Z opuščanjem subvencioniranja najemnin se bo povečal tudi delež izdatkov za stanovanje, ki je bil do sedaj nizek, tako da se bo v tem pogledu struktura potrošnje v večji meri prilagodila višji stopnji razvoja in življenjske ravni prebivalstva.

2. Stanovanjska graditev, komunalno gospodarstvo in urbanizacija

Do leta 1957 je bil na področju stanovanjske graditve dosežen velik napredek. V obdobju 1957—1965 je bilo zgrajenih 2367 novih stanovanj.

Pri tem je imel pozitivno vlogo občinski stanovanjski sklad kot osnovni nosilec in mobilizator sredstev, ki je predstavljal tudi osnovo za aktivnejše vključevanje občanov v stanovanjsko graditev. Vendar pa je bil pri takem načinu koncentracije in razpolaganja s sredstvi za stanovanjsko izgradnjo vpliv delovnih organizacij in bodočih koristnikov stanovanj na gospodarjenje z njimi minimalen.

Nizke najemnine, ki često niso omogočale niti vzdrževanja stanovanj, niso spodbujale občanov in delovnih organizacij v dovoljni meri h gradnji stanovanj. Reševanje stanovanjskega problema je zaradi tega postajalo vse manj učinkovito. Koncem leta 1965 je bil ukinjen občinski stanovanjski sklad. Stanovanjski prispevek ostaja v delovnih organizacijah, ki imajo sedaj neprimerno večje možnosti za reševanje stanovanjskih problemov svojih delavcev. Večina delovnih organizacij rešuje stanovanjske probleme svojih delavcev z dodeljevanjem kreditov za individualno gradnjo, ki je za podjetja in zasebnike cenejša, vendar zahteva velike površine gradbenih zemljišč in ogromna sredstva za komunalno urejanje zazidalnih okolišev.

Vsa leta doslej so se komunalni objekti gradili s prostovoljnimi prispevki delovnih organizacij. Teh prispevkov pa je bilo zaradi čedalje večjih potreb v delovnih organizacijah vse manj.

Zaradi tega je bil s 1. 4. 1966 uveden prispevek za uporabo mestnih zemljišč, da bi se s tem zagotovila minimalna sredstva za vzdrževanje že zgrajenih kolektivnih komunalnih objektov in za gradnjo nekaterih novih, najbolj nujnih tovrstnih objektov. S prispevkom za uporabo mestnih zemljišč se zagotavlja le del sredstev za te namene. Po veljavnih predpisih se je smel prispevek za uporabo mestnih zemljišč uvesti le na območjih, kjer so bila gradbena zemljišča nacionalizirana. Zato danes občani ne plačujejo prispevka na tistih območjih, ki so izven nacionaliziranih gradbenih zemljišč, čeprav se ravno tu kažejo velike potrebe po vlaganjih v komunalne objekte (Velenje—Konovo, Selo, Pesje in del mesta Šoštanj) in je zaradi tega že bila predlagana sprememba ustreznih zakonskih predpisov.

Gospodarska reforma je tudi stanovanjsko gospodarstvo postavila na ekonomska načela. Zato je bilo treba v letu 1965 na novo valorizirati vrednost stanovanjskih objektov in določiti novo višino stanarin, ki znašajo po odloku 3,5 % letne valorizirane vrednosti stanovanja. Stanarino v tej višini bodo nosilci stanovanjske pravice v celoti začeli plačevati šele leta 1970 in bodo do takrat razliko do polne stanarine subvencionirale delovne organizacije iz svojih skladov skupne porabe. Subvencije bodo vsako leto od leta 1967 dalje za 25 % manjše in se bodo temu ustrezno povišale stanarine. Nove stanarine še ne zagotavljajo sredstev za razširjeno reprodukcijo stanovanjskega gospodarstva, vendar bodo prispevale k bolj racionalni uporabi stanovanjskih prostorov, k boljšemu vzdrževanju stanovanjskih objektov in podobno.

Za gospodarjenje s stanovanjskimi zgradbami je občinska skupščina ustanovila posebno stanovanjsko podjetje, vendar sta Elektrarna Šoštanj in Rudnik lignita Velenje ustanovila lastne enote za gospodarjenje s svojimi stanovanjskimi zgradbami, zaradi česar je gospodrska moč občinskega stanovanjskega podjetja zmanjšana.

Z uveljavljanjem ekonomskih stanarin bodo izenačeni pogoji najemnikov stanovanj s tistimi, ki bodo gradili ali kupovali lastna stanovanja s pomočjo kreditov. Zato se bo v novih pogojih povečal interes delovnih ljudi, da bodo vlagali svoja lastna sredstva v stanovanjsko izgradnjo. Hkrati pa bodo tudi delovne organizacije imele na osnovi oblikovanja sredstev iz stanovanjskega prispevka veliko večjo vlogo v nadaljnjem razvoju stanovanjske izgradnje.

Ekonomske najemnine bodo usmerile povpraševanje predvsem na manjša in po opremljenosti skromnejša stanovanja. Ob upoštevanju novega sistema financiranja se pričakuje, da bo v družbenem in zasebnem sektorju vloženo v stanovanjsko izgradnjo okoli 101,5 milijonov N-dinarjev. S temi sredstvi bo mogoče ob modernizaciji gradbeništvu in načina gradnje stanovanj ter pocenitvi gradenj zgraditi v naslednjih letih okoli 1460 stanovanj in zagotoviti redno vzdrževanje obstoječega stanovanjskega fonda. Za polno kritje stanovanjskega primanjkljaja, ki je znašal v letu 1965 okoli 770 stanovanj, za potrebe povečanega števila gospodinjstev zaradi naravnega prirasta (1.120 stanovanj) ter ob upoštevanju amortiziranih stanovanj (34 stanovanj) bi bilo potrebno do leta 1970 zgraditi okoli 1920 stanovanj. S predvideno gradnjo bi se torej zmanjšal stanovanjski primanjkljaj na okoli 460 stanovanj.

Uresničevanje smernic perspektivnega programa in uveljavljanje načel Resolucije o nadaljnjem razvoju stanovanjskega gospodarstva bo mogoče zagotoviti le ob najtesnejšem sodelovanju občinske skupščine, delovnih organizacij, bank, gradbenih in stanovanjskih podjetij ter občanov.

Občinska skupščina kot osnovni nosilec stanovanjske politike bo v skladu s potrebami in možnostmi usmerjala razvoj stanovanjskega gospodarstva. Ob sodelovanju z delovnimi organizacijami bo zagotovila izdelavo programov razvoja mest in naselij in izdelavo urbanističnih načrtov in vodila tako komunalno in zemljiško politiko, ki bo omogočila etapno gradnjo na strnjenih zemljiških kompleksih.

Delovne organizacije bodo pripomogle k hitrejši izgradnji stanovanj z izdelavo programov reševanja stanovanjskih problemov svojih delavcev in s sprejetjem takih načel kreditiranja, ki bodo spodbujala interes zaposlenih, da bodo lastna sredstva vlagali za nakup stanovanj.

Ker je uspešno izvajanje programa stanovanjske izgradnje odvisno tudi od razvoja industrijske proizvodnje stanovanj, bo nujno, da se bodo gradbeni kompleksi odstopali takim proizvajalcem stanovanj, ki bodo sposobni s serijsko industrijsko gradnjo zagotoviti cenejša stanovanja.

Prav tako bi se moralo projektiranje stanovanjskih objektov prilagoditi industrijski gradnji ob upoštevanju vseh možnosti za pocenitev in širši asortiman stanovanj.

V cilju smotrne gradnje naselij v občini je že pred leti bil izdelan in sprejet urbanistični program za celotno območje občine, v zadnjih letih pa so bili izdelani in po predpisnem postopku sprejeti zazidalni načrti za večino gradbenih območij v občini.

Zaradi eksploatacijskega območja Rudnika lignita Velenje, ki zajema velik del celotne Šaleške doline, so za gradnjo sposobne površine v tej dolini minimalne (le v Velenju in Pesju, v Šoštanju pa samo na levem bregu Pake, ki pa je večinoma že zazidan oziroma kjer gradnja zaradi klimatskih razmer ni najbolj primerna).

Na osnovi zakona o regionalnem prostorskem planiranju bo treba ponovno proučiti regionalni plan Šaleške doline in ga prilagoditi potrebam in predvidenemu razvoju občine.

Za Velenje je treba izdelati ureditveni načrt celotnega mestnega območja v skladu s spremenjenimi koncepti razvoja gospodarstva in stanovanjske izgradnje.

Zaradi vse večjega interesa po gradnji individualnih stanovanjskih hiš je treba izdelati zazidalni načrt za gradnjo 300–400 stanovanjskih hiš.

Za mesto Šoštanj je prav tako treba izdelati zazidalni načrt, ki bo upošteval obstoječe stanje in ostale, razmeroma skromne zazidalne površine. Na podeželju je treba omogočiti gradnjo stanovanjskih hiš na osnovi zazidalnih načrtov v okviru večjih naselij, ki jih naj določi občinska skupščina.

V preteklem obdobju so bili na področju komunalne dejavnosti rešeni nekateri najbolj pereči problemi. Zgrajen je bil nov vodovod za Velenje oziroma vso Šaleško dolino. Nova cesta med Šoštanjem in Velenjem je v glavnem zgrajena, razen priključkov v Velenju in Šoštanju. Regulacija Pake v Šaleški dolini uspešno napreduje in je z dosedanjimi deli na regulaciji Pake bilo zaščiteno ogromno zemljišče, ki so bila poprej izpostavljena poplavam.

V letu 1966 sta bili modernizirani cesti Paka pri Velenju—Dolič in Šoštanj—Topolšica. V Šoštanju in Velenju se urejuje kanalizacija, javna razsvetljava in podobni problemi.

Komunalne probleme so zelo uspešno reševale tudi krajevne skupnosti, saj so z minimalnimi sredstvi modernizirale in uredile ceste v Bele vode, Plešivec, Cirkovce, Kavče, Skorno, Lom in podobno.

Zadovoljivi uspehi na komunalnem področju v preteklem obdobju so bili doseženi z vsestranskim razumevanjem in finančno pomočjo delovnih organizacij, ki so v izgradnjo komunalnih objektov vložile znatna sredstva.

Kljub temu, da so bila v preteklem obdobju vložena velika sredstva v to dejavnost, je treba v prihodnjem obdobju računati še z mnogimi nerešenimi problemi na tem področju, ki izvirajo predvsem iz hitrega gospodarskega razvoja in stanovanjske izgradnje na območju občine Velenje.

Z izvajanjem ukrepov gospodarske reforme se vnašajo objektivna merila tudi v komunalno gospodarstvo. Po novem sistemu zagotavlja družbena skupnost sredstva za gradnjo in rekonstrukcije le za tiste komunalne naprave kolektivne potrošnje, katerih uslug ni mogoče določiti s tarifo, tj. za mestne ceste in trge, za javne parkirne prostore, za zelene površine v mestih, za omrežje javne razsvetljave in za kanalizacijsko omrežje, če v stroškovni ceni za kanalizacijo niso vsebovani tudi stroški za zgraditev kanalizacijskega omrežja.

Finančni vir za izgradnjo teh naprav je prispevek za uporabo mestnega zemljišča. Predvideno je, da bodo skupna sredstva iz tega naslova znašala okoli 3,4 milijonov N-dinarjev, medtem ko so potrebe mnogo višje.

Komunalno obrtni center bo moral prevzeti organizacijo financiranja komunalnega opremljanja zemljišč za individualno gradnjo, za kar naj bi predstavljale finančni vir tarife na stroškovni ravni, ki bi omogočale njihovo enostavno in postopno razširjeno reprodukcijo.

Na osnovi načrta za urejanje mestnih zemljišč za obdobje 1966–1970, ki zajema urejanje mestnih zemljišč v dvanajstih zazidalnih okoliših, znašajo skupne potrebe po finančnih sredstvih 14,8 milijonov N-dinarjev. Predvideva pa se, da bo mogoče na osnovi ekonomskih stroškovnih cen za vodarino in kanalizacijo zbrati za te namene okoli 4,5 milijona N-dinarjev.

Na komunalnem področju je poleg že navedenih odprta še vrsta nerešenih komunalnih problemov, ki jih bo mogoče uspešno reševati le z vsestransko, posebno pa finančno pomočjo delovnih organizacij. V prvi vrsti bo treba modernizirati cesto Gorenje—Šoštanj in ceste v Velenju in Šoštanju, usposobiti ceste IV. reda za vse večji promet, zgraditi centralno pokopališče za Šaleško dolino in zgraditi kanalizacijski kolektor in čistilne naprave za vso dolino.

Pričakujemo, da bo v naslednjem obdobju vloženi v komunalno dejavnost okoli 29,6 milijonov N-dinarjev. V teh sredstvih so poleg že nakazanih virov zajeta tudi sredstva delovnih organizacij in občinskega cestnega sklada. Ob racionalni uporabi teh sredstev se bo bistveno izboljšala komunalna opremljenost v že zgrajenih naseljih in v večji meri zagotovila komunalna ureditev za novo stanovanjsko izgradnjo.

Komunalno obrtni center se bo moral s svojimi investicijskimi programi vključevati v urbanistično razvojno politiko naselij in izvajati takšno tarifno politiko komunalnih storitev, ki bo zasnovana na realnih gospodarskih možnostih in potrebah. Postopno pa bo treba odpraviti diferencirane tarife komunalnih storitev za posamezne uporabnike.

3. Zdravstveno, otroško in socialno varstvo

Nekateri pokazatelji, kot so umrljivost dojenčkov, odprava nalezljivih bolezni — zlasti tuberkuloze kot socialno-medicinskega problema — kažejo na to, da se na tem področju približujemo razvitim državam, splošno zdravstveno stanje v občini Velenje pa kaže, da smo dosegli nivo srednje razvitih držav.

Poraba družbenih sredstev za zdravstveno varstvo je iz leta v leto stalno naraščala, način financiranja zdravstvene službe pa ni spodbujal njene funkcionalne povezanosti, temveč je povzročil, da so zdravstveni zavodi reševali zdravstvene probleme izolirano v okviru lastnih zavodov brez povezave z zdravstveno službo kot celoto.

Zdravstveno varstvo mora izhajati iz ugotovljene patologije prebivalstva in pričakovanih zdravstvenih potreb. Usmerjeno mora biti v preprečevanje obolenj ob uveljavljanju dispanzerskih metod dela. Za vsklajevanje in povezovanje zdravstvene službe je treba v bodoče okrepiti vlogo občinskega zdravstvenega centra.

Za preteklo obdobje je značilno, da podaljšanju življenjske dobe ni ustrezno sledil daljši čas delamoznosti. Zato bo nujno treba utrditi tiste oblike zdravstvenega varstva, ki najbolj neposredno prispevajo k izboljšanju psihosomatskih kondicijskih sposobnosti občanov; od tega je namreč posredno odvisen dvig produktivnih sposobnosti.

Obstoječa materialna osnova zdravstvene službe ustreza predvidenim potrebam. Manjša investicijska vlaganja bodo potrebna le za izpopolnitev notranje opreme Zdravstvenega doma Velenje in za nadomestitev dotrajane opreme v Lekarni Šoštanj.

Glede bolnišničnih kapacitet se bo občina Velenje vključila v republiški orientacijski program razvoja te vrste zdravstvenih zavodov. Občinski organi bodo skupno z zdravstvenim centrom in komunalno skupnostjo socialnega zavarovanja spremljali proces racionalizacije na področju zdravstvenega varstva.

Varstvo otrok se je doslej zadovoljivo razvijalo le v kulturalni smeri. Služba skrbništva, rejništva, preživetja, kategorizacija telesno in duševno motenih in mladinske delikvence je na primerni ravni. Zaostaja pa organizirano varstvo predšolskih otrok, celodnevno bivanje otrok v šoli, otroška prehrana, rekreacija in varstvo dojenčkov, ki sploh ni načeto. Preventivne oblike družbene skrbi za otroke so v razmerju z rastjo na drugih področjih zanemarljive.

Od skupnega števila 3.420 predšolskih otrok v starosti do 6 let je v organizirano varstvo zajetih le 330 otrok ali 9 %. Od vseh 4.353 soloobveznih otrok v starosti od 7 do 15 let pa je v pionirskih klubih zajetih le okoli 120 otrok ali 2,7 %. Od celotne populacije 7.773 do 15 let starih otrok je torej v organizirano varstvo zajetih le 450 otrok ali 5,8 %.

V naslednjih letih bo treba navedeno nesorazmerje vsaj delno odpraviti z gradnjo otroškega vrtca v Velenju z zmogljivostjo 130 predšolskih otrok, z zagotovitvijo primernih prostorov v Smartnem ob Paki za 50 otrok, z ustanovitvijo posebnih oddelkov za predšolske otroke pri osnovnih šolah, ki bi zajeli dva do trikrat na teden otroke eno leto pred vstopom v šolo in z zagotovitvijo potrebnih sredstev za prehrano in celodnevno bivanje otrok v šoli.

Medtem ko se je socialna služba pri občinski skupščini kot osrednja socialna varstvena enota v občini v preteklem obdobju razvila na ustrezen raven, je organizacija socialnih služb v gospodarskih organizacijah, šolah, zdravstvenih zavodih in krajevnih skupnostih zaostajala za potrebami. Posledica tega je, da je občinska socialna služba prevzemala nase določene naloge, ki po svoji vsebini spadajo v delovne organizacije, mnoga socialna vprašanja pa so zaradi tega ostala nerešena. V tem je tudi eden izmed razlogov, da socialna služba še vedno rešuje le že nastale socialne probleme, ne pride pa do tega, da bi jih preprečevala.

4. Šolstvo in kultura

V preteklem obdobju je bila v šolstvu izvedena reorganizacija šolskega omrežja. Danes je na območju občine Velenje 5 osnovnih šol in 11 podružnic. Struktura učencev na popolnih osemletkah in podružnicah se je v zadnjih letih zelo spremenila in se delež tistih učencev, ki obiskujejo ne-polne osnovne šole, iz leta v leto manjša. V šolskem letu 1966/67 je bilo le še 15 % takih učencev od skupnega števila vseh učencev v občini. Iz tega izhaja, da bodo že v naslednjem šolskem letu vsi učenci višjih razredov vključeni v predmetni pouk.

Delovna mesta na šolah so po strokovnosti dokaj dobro zasedena. Razmerje med srednjo ter višjo in visoko strokovno izobrazbo je (2,3 : 1). Zaradi intenzivnega vključevanja šolskega kadra v strokovno izpopolnjevanje je pričakovati, da se bo v naslednjem obdobju to razmerje še izboljšalo oziroma spremenilo na 1,7 : 1 v korist višje in visoko strokovne izobrazbe.

V preteklem obdobju se je materialna osnova šol zelo izboljšala, saj so bile zgrajene nove osnovne šole v Belih vodah, Velenju in Smartnem ob Paki in izvršene večje adaptacije in preureditve na obeh osnovnih šolah v Šoštanju, Plešivcu, Pesju in Skornem.

V zadnjih dveh letih so se znatno izboljšali tudi osebni dohodki zaposlenih v šolstvu in se v večji meri približali doseženim osebnim dohodkom v gospodarstvu. Na osnovi novega načina financiranja vzgoje in izobraževanja pa lahko pričakujemo, da se bo stanje na tem področju do leta 1970 še bistveno izboljšalo. Kljub znatnemu izboljšanju materialne osnove šolstva v preteklem obdobju pa se tehnični pripomočki oziroma tehnika poučevanja ni bistveno izboljšala in daleč zaostaja za doseženim razvojem v gospodarstvu. Zato bo treba v obdobju do leta 1970 ustvariti pogoje za prehod na kabinetni pouk in vsa prizadevanja usmeriti v doseganje boljših učnih uspehov oziroma stremeti za tem, da bo večji delež soloobveznih otrok uspešno zaključil šolsko obveznost v rednem času.

Za posebno šolo, ki se je razvila v popolno osnovno šolo, je treba v naslednjih letih rešiti vprašanje prostorov in ustvariti pogoje, da bo v šolo zajeto čimveč prizadete mladine, kar bo prispevalo k uspešnejšemu delu na rednih šolah.

Ker se v Velenju že danes kaže potreba po tretji osnovni šoli, bo treba razpoložljiva sredstva nameniti predvsem za gradnjo nove osemletne šole v Velenju. Adaptirati pa je potrebno tudi šolo v Sentilju, Cirkovcah in Ravnah in v okviru možnosti zagotoviti sredstva za gradnjo telovadnice pri šoli v Smartnem ob Paki, ki jo obiskuje 385 otrok in za gradnjo telovadnice v Šoštanju. Glede na potrebe se naj adaptacija šol izvede po naslednjem prioritetnem redu: Cirkovce, Sentilj, Ravne.

Kultura postaja vedno pomembnejši zavestni element v celotnem družbenem razvoju. Zato je treba posvetiti kulturnim dejavnostim v naslednjem obdobju potrebno pozornost, posebno še zato, ker je doslej kulturna dejavnost zaostajala za drugimi dejavnostmi.

Prizadevanja je treba usmeriti predvsem v razvoj amaterskih kulturno-prosvetnih dejavnosti ter v posredovanje le-teh najširšemu krogu prebivalstva. Istočasno pa je treba skrbeti tudi za posredovanje najvišjih kulturnih dosežkov in stvaritev, ki prispevajo k uveljavljanju humanističnih družbenih odnosov in k preoblikovanju človeka v zavestnega samoupravljalca. Zato bo treba za te namene vlagati večja sredstva kot doslej.

V. VKLJUČEVANJE V MEDNARODNO DELITEV DELA

Gospodarstvo občine Velenje se je razvijalo doslej predvsem v ozkih mejah domačega tržišča, saj je bilo v mednarodno menjavo vključeno leta 1965 le okoli 3 % vrednosti celotne industrijske proizvodnje.

Objektivni pogoji nadaljnega uspešnega gospodarskega razvoja narekujejo mednarodno delitev dela kot enega osnovnih kriterijev proizvodne politike. Usmeritev na modernizacijo se bo morala zato oslanjati na široko tržišče, ki edino lahko zagotovi možnost polnega in racionalnega izkoriščanja razpoložljivih proizvodnih faktorjev in omogoči razvoj specializirane, rentabilne in v ekonomskem obsegu organizirane proizvodnje.

V letih 1966—1970 bi morali zagotoviti znatno hitrejšo naraščanje izvoza od rasti proizvodnje. Neposredni izvoz industrijskih izdelkov se bo po predvidevanjih gospodarskih organizacij do leta 1970 povečal za sedem in polkrat, s čemer bi bila stopnja rasti višja od stopnje rasti družbenega proizvoda. Izvoz industrijskih izdelkov bo v letu 1970 znašal okoli 7,6 milijonov USA dolarjev oziroma 95 milijonov N-dinarjev, tako da bi bilo v mednarodno menjavo vključeno okoli 12 % vrednosti celotne industrijske proizvodnje.

Kooperacija z inozemskimi proizvajalci bo morala postati v prihodnje prevladujoča oblika vključevanja v mednarodno delitev dela, na osnovi katere bo mogoče doseči lažji prodor naših proizvodov tudi na tržišča, kjer je mednarodna konkurenca najbolj ostra. To velja predvsem za TGO »GORENJE«, na kateri v največji meri temelji predvideno povečanje izvoza.

VI. PROIZVODNA USMERITEV IN STORITVE

1. Industrija

V obdobju 1957—1965 se je vrednost celotne industrijske proizvodnje v občini Velenje povečala skoraj za štirikrat (indeks 476,9). Industrijska proizvodnja je v preteklem obdobju silno hitro naraščala in je njen delež v skupno ustvarjenem družbenem bruto proizvodu znašal leta 1965 82 %.

Tudi v prihodnjem obdobju se računa z nadaljnjim hitrim, vendar stabilnejšim in zaradi tega nekoliko počasnejšim razvojem industrijske proizvodnje. Medtem ko se v preteklem obdobju struktura industrijske proizvodnje ni bistveno menjala, pa se v prihodnje računa z znatnimi strukturnimi premiki. Potrebe po električni energiji na osnovi elektro-energetske bilance do leta 1970 narekujejo povečano proizvodnjo električne energije. Povečanje proizvodnje bo zagotovljeno z gradnjo nekaterih elektro-energetskih objektov, v okviru katerih je predvidena tudi gradnja nove TE v Šoštanju z zmogljivostjo 275 MW. Predvideno je, da bo nova elektrarna začela obratovati v prvi polovici leta 1970 in da bo letna proizvodnja novega obrata znašala 2.278.000 MWh. Vrednost celotne investicije znaša po programu 425 milijonov N-dinarjev. Sredstva za gradnjo nove TE v Šoštanju se bodo oblikovala na osnovi obstoječih predpisov (novega zakona o obveznem deponiranju sredstev elektro-gospodarskih organizacij in zakona o obveznem izdajanju 2 % prispevka od investicij v letih 1966—1970) ter z udeležbo sredstev To-varne Kidričevo za moč 75 MW.

Potrebe po lignitu so v preteklem obdobju zelo hitro naraščale. Rudnik lignita Velenje je zaradi obstoječih in predvidenih potreb stalno povečeval svoje zmogljivosti, ki znašajo danes okoli 4 milijone ton. Vzporedno z večanjem

zmogljivosti je naraščala tudi proizvodnja, ki se je v obdobju 1957—1965 povečala za enkrat oziroma od 1.674.000 ton v letu 1957 na 3.473.000 ton v letu 1965.

V preteklem obdobju se je med vsemi industrijskimi podjetji najhitreje razvijala TGO »GORENJE«, katere proizvodnja se je povečala od 67,3 milijonov S-dinarjev v letu 1957 na 6,4 milijarde S-din v letu 1965.

TGO »GORENJE« je zaradi novih pogojev poslovanja, ki narekujejo intenzivnejše gospodarjenje in zaradi večjega vključevanja v mednarodno menjavo, ki zahteva sodobno tehniko in tehnologijo, pristopila k rekonstrukciji obstoječih obratov glede na nujnost vskladitve kapacitet med posameznimi obrati in k intenzivnemu izvajanju svojega programa na organizaciji in tehnoloških postopkih v proizvodnji pralnih strojev.

V obdobju do leta 1970 se bo glede možnosti proizvodnje pri obstoječih in predvidenih kapacitetah in glede na potrebe domačega in inozemskega tržišča proizvodnja TGO »Gorenje« zelo povečala. Povečal se bo pa tudi izvoz, ki bo dosegel 17 % celotne proizvodnje TGO »Gorenje«.

Ostala industrijska podjetja v občini (»Galanterija«, Lesno industrijski kombinat in Tovarna usnja v Šoštanj) predvidevajo v obdobju do leta 1970 veliko zmernejši razvoj.

Razvoj industrijske proizvodnje in produktivnosti dela se mora v obdobju 1966—1970 odločno usmeriti na boljše izkoriščanje in modernizacijo obstoječih zmogljivosti ob večji specializaciji in kooperaciji proizvodnje ter na intenzivnejši razvoj raziskovalnega dela v samih delovnih organizacijah in večjo uporabo znanstvenih in tehničnih dosežkov ter izboljšanje kvalifikacijske strukture zaposlenih.

2. Kmetijstvo

Kmetijska proizvodnja je v minulem obdobju zaostajala za splošnim gospodarskim razvojem v občini Velenje.

Ugodnejši odnosi cen, ki se po reformi oblikujejo na tržišču, bodo omogočili ob naraščajočih možnostih prodaje večje dohodke kmetijski zadrugi in zasebnim proizvajalcem, kar daje ugodnejšo perspektivo za razvoj kmetijske proizvodnje.

Nadaljnji razvoj kmetijske proizvodnje mora biti usmerjen v intenzivnejše izkoriščanje proizvodnih zmogljivosti tako v družbenem kot zasebnem sektorju ter v večanje delovne storilnosti.

V ta namen bo moral predvsem zasebni sektor okrepiti proizvodna sredstva, zlasti mehanizacijo in povečati uporabo gnojil in drugega sodobnega reprodukcijskega materiala. Kmetijska zadruga je v preteklih letih nabavila za zasebni sektor okoli 60 komadov ročnih kosilnic, približno enako število so jih nabavili tudi zasebni proizvajalci sami, vendar je treba mehanizacijo v zasebnem sektorju še izpopolniti. Pričakovati smemo, da se bo oskrba zasebnih proizvajalcev s stroji ter vprežnim in ročnim orodjem temeljito izboljšala s predvideno večjo domačo proizvodnjo in uvozom.

Kmetijska zadruga bo predvidoma uredila nadaljnjih 16 ha lastnih hmeljišč in obnovila okoli 100 ha zasebnih hmeljišč na podlagi dolgoročnih zakupnih pogodb.

V kooperacijski proizvodnji in v ostalem zasebnem sektorju je mogoče povečati proizvodnjo krme na njivah in travnikih z večjo uporabo umetnih gnojil, ki v preteklem obdobju niso bila zagotovljena v pravem času, v zadostnih količinah in pravilnem asortimanu.

Z intenziviranjem proizvodnje krme, nadaljnjim uvajanjem sivorjave pasme, doslednim izvajanjem umetnega osemnjenja in boljšim varstvom živali bo živinorejcem ustvarjena osnova za povečanje proizvodnje in rentabilnosti v živinoreji oziroma omogočena večja proizvodnja mesa in mleka.

Občinska skupščina bo z davčno politiko spodbujala zasebne proizvajalce k vlaganju v sodobna proizvodna sredstva. Republiški predpisi dajejo možnost za oprostitve plačevanja dohodnine za večletno dobo od zemljišč, na katerih zasebniki uredijo nasade, do olajšav pri plačevanju davka na proizvodna sredstva in prispevka od dohodka.

3. Gradbeništvo

Velikemu povpraševanju po gradbenih delih je gradbena operativna v preteklem obdobju sledila pretežno z ekstenzivnim povečevanjem proizvodnje.

V novih pogojih se bo moralo Splošno gradbeno podjetje »Vegrad« prilagajati predvsem delovanju tržnih zakonitosti. Stabilnejše tržišče bo zahtevalo uvajanje hitrega in sodobnega načina gradnje ob uporabi sodobnejše tehnologije. Vzporedno z višjo stopnjo mehanizacije pa bo treba vpeljati tudi sodobno mehanizacijo dela. Prav tako bo moralo gradbeništvo skrbeti za ustrezno povečevanje zmogljivosti za zaključna dela, ki so bila doslej eden izmed razlogov za dolge

roke graditve, ki so nujno vplivali tudi na visoke podražitve. Gradbeno podjetje se bo moralo usmerjati zlasti na industrijski način graditve, kar bo zahtevalo od gradbeništva stalno iskanje možnosti za uvajanje novih materialov in konstrukcij.

Splošno gradbeno podjetje »Vegrad« Velenje se na osnovi svojega programa razvoja za obdobje 1966—1970 že prilagaja nakazanim smernicam. Ker je bodoči uspešen razvoj gradbeništva odvisen od uvajanja sodobnega načina graditve s sodobno mehanizacijo, bo gradbeno podjetje odprodalo neizkoriščeno, odvečno in zastarelo mehanizacijo in jo nadomestilo z novo — sodobno. Ker je gradbenemu podjetju doslej primanjkovala predvsem sodobna drobna mehanizacija iz uvoza, katere ni bilo mogoče nabaviti zaradi pomanjkanja deviznih sredstev, se bo v bodoče v manjši meri vključevalo tudi v mednarodno tržišče in si bo s prevzemanjem manjših gradbenih del v tujini zagotovilo potrebna devizna sredstva. Nabavo nove opreme bo podjetje v glavnem financiralo z lastnimi sredstvi, le v manjšem obsegu s posojili.

4. Trgovina

Na trgovinskem področju so bili v preteklem obdobju doseženi dokaj zadovoljivi rezultati. Medtem ko je bilo pred letom 1957 na območju občine Velenje le 29 trgovskih prodajal, se je trgovinsko omrežje v obdobju 1957—1965 znatno razširilo, tako da je bilo ob koncu leta 1965 58 trgovskih prodajal na drobno.

S hitrim naraščanjem proizvodnje in večjim uvozom blaga za široko potrošnjo so bili ustvarjeni osnovni pogoji za izboljšanje preskrbe prebivalstva. Zaradi pomanjkljivosti v organizaciji pa trgovina ni bila vedno v stanju zadovoljivo izpolnjevati svojih nalog. Zato je bila preskrba še vedno podvržena občasnim motnjam, zlasti na področju prometa s kmetijskimi pridelki.

Pričakovati je, da se bo položaj trgovine po reformi bistveno izboljšal, kar se bo odražalo predvsem v večji akumulativnosti. Trgovina bo na ta način lahko povečala svoj vpliv na obseg proizvodnje in njen sortiman, kar bo moralo v pogojih sproščenega delovanja tržišča postati njena osnovna naloga. Trgovina se bo morala v prihodnjem obdobju v večji meri vključevati v turizem, predvsem z ustrezno organizacijo prodajal na turističnih točkah in z izboljšanjem založenosti in asortimana zaloga.

Da bo mogla trgovina zadostiti povečanemu povpraševanju, se bo morala usmerjati predvsem k izboljšanju prodajnega omrežja, k modernizaciji obstoječih in v skladu s potrebami tudi urejevanju novih, sodobnih zmogljivosti. Nosilci modernizacije in izgradnje novih sodobnih oblik prodajnih zmogljivosti pa so lahko samo velike in ekonomsko močne trgovinske organizacije, ki s svojim podružničnim omrežjem pokrivajo širša območja.

Težnja potrošnikov po čim bližnji nabavi blaga bo v bodoče zahtevala poleg koncentrirane ponudbe blaga za široko potrošnjo v važnejših središčih tudi ustrezno mrežo prodajal s predmeti vsakodnevnih porabe v manjših krajih. Dopolnilno vlogo pri preskrbi potrošnikov naj bi imele majhne, samostojne trgovine s pavšalnim obračunom, predvsem za sadje, zelenjavo in podobno.

5. Turizem in gostinstvo

Razvoju turizma na območju občine Velenje je bil v zadnjih letih dan močan poudarek, vendar so še vedno nezadostno izkoriščene prednosti, ki jih ima občina Velenje glede na svoj geografski položaj in prirodne lepote.

Poleg možnosti za razvoj stacionarnega turizma ima občina velike možnosti za razvoj izletniškega, tranzitnega in zimskega športnega turizma.

Tak položaj bo zahteval boljše izrabo vseh obstoječih kapacitet, ustvarjanje pogojev za podaljšanje sezone, povečanje obsega in kvalitete vseh vrst storitev ter večje vključevanje trgovine in storitvenih dejavnosti v turizem.

Iz programov razvoja turizma do leta 1970, ki sta ga postavili turistični društvi Šoštanj in Velenje, izhaja, da bo treba za kakovosten napredek turizma usmeriti turistično dejavnost predvsem v reševanje naslednjih problemov:

— Obstoječe gostinske in prehrabene zmogljivosti na območju občine zadoščajo za predviden razvoj turizma in jih do leta 1970 ne bo treba povečevati. Tudi prenočitvene zmogljivosti v glavnem zadoščajo, potrebe po večjih prenočitvenih zmogljivostih se kažejo le na ožjem območju Šoštanja. Povečanje števila ležišč v Šoštanju bi bilo mogoče doseči z adaptacijo Hotela »Kajuhov dom«. Tudi urejenost in opremljenost turističnih sob je v glavnem zadovoljiva z izjemo sob v Kolodrovski restavraciji v Velenju, v planinskih domovih na Paškem Kozjaku in na Slemenu in v starih weekend hišicah ob velenjskem jezeru, kjer je treba opremo izboljšati in zagotoviti tekočo vodo.

V velenjskem gradu je treba urediti primeren gostinski lokal, v oddaljenih krajih občine, kot so Cirkovce, Plešivec, Zavodnje, Topolšica in podobno, pa bi bilo treba urediti manjša zasebna gostišča.

— Dokončno je treba urediti turistično naselje ob velenjskem jezeru, predvsem avto-camp, ki ga je treba primerno razsvetliti in mu zagotoviti tekočo mrzlo in toplo vodo.

Planinska vasica Zavodnje ima vse pogoje za razvoj letnega in zimskega turizma (primerne smučarske terene in možnost kopanja v obstoječem manjšem bazenu), zato bi bilo treba tu urediti gostišče s prenočišči, manjšo trgovino in prostor za kampiranje.

Obstoječi bazen s toplo vodo v Topolšici bi bilo treba primerno urediti in uvesti terapijo.

— Trgovina se bo morala v večji meri vključevati v turizem, za kar je osnovni pogoj primerna ureditev in dopolnitev trgovskih lokalov, zlasti v Šoštanju in boljša založenost in večja izbira s prehrabeniimi ter turističnimi predmeti in spominki.

— Tudi obrtne organizacije, ki nudijo svoje storitve turistom, bodo morale zagotoviti kvalitetnejše storitve in primerno urejenost svojih poslovnih prostorov. Zaradi naraščajočega prometa z motornimi vozili se tako v Velenju kot v Šoštanju kaže potreba po primernih servisnih delavnicah za popravilo in pranje motornih vozil.

— Vzdrževanju obstoječih turističnih športnih naprav je treba posvečati več pozornosti kot doslej in poleg tega zgraditi še nekatere dodatne športne naprave, ki bodo nudile razvedrilo domačim in tujim gostom (pri kopalnem bazenu v Šoštanju, pri planinskih domovih) ter zgraditi dodatne tribune s sedeži, sanitarije in prostor za nudenje gostinskih uslug na kotkalkišču v Velenju ter kiosk za nudenje gostinskih storitev in prodajo spominkov na Pustem gradu v Šoštanju.

— Za uspešnejši razvoj zimskega športnega turizma bi bilo treba dokončno urediti zemeljska dela pri smučarski skakalnici v Velenju ter speljati vlečnice pri smučarski skakalnici in sankski progi v Velenju. Poleg ostalih smučišč bi bilo mogoče izkoristiti tudi smuške terene v Cirkovcih in drugje, partizansko bolnišnico v tem kraju bi bilo treba primerno urediti in jo približati turistom. V sodelovanju s Turističnim društvom Slovenj Gradec bi bilo treba čimprej usposobiti za ogled turistov podzemeljsko jamo Huda luknja.

— Z ureditvijo in modernizacijo ceste Slovenj Gradec—Velenje ter s predvideno ureditvijo ostalih važnejših cest na območju občine se bo povečal turistični tranzitni promet, zaradi česar se kaže potreba po razširitvi obstoječih parkirnih prostorov v Velenju in Šoštanju.

— Vse kulturno-zgodovinske spomenike na območju občine bi bilo treba zaščititi in jih po potrebi sanirati (razvaline gradu in cerkve v Šaleku, grad Turn). Z ureditvijo rudarskega muzeja v velenjskem gradu se kaže potreba po ureditvi celotnega grajskega objekta in njegove okolice.

— K uspešnejšemu razvoju turizma bo pripomoglo tudi zabavno-kulturno življenje, za kar naj skrbijo poleg turističnih društev kulturno-prosvetne in telesno-vzgojne organizacije, ki naj izdelajo program turističnih kulturno-sportnih in zabavnih prireditev.

— Za kvaliteten napredek turizma je bistvenega pomena povečanje števila kvalificiranih kadrov v turističnem gospodarstvu in njihovo nadaljnje izobraževanje. Za to bodo morale skrbeti predvsem gostinske delovne organizacije in turistična društva.

Razvoj turizma in naraščanje življenjske ravni občanov ustvarjajo gostinstvu pogoje za njegov hitrejši nadaljnji razvoj. Da pa bo moglo gostinstvo izpolnjevati potrebe na območju turizma in pri zadovoljevanju potreb občanov, se bo moralo s svojimi sredstvi vključevati v izvajanje programa turističnega razvoja,

6. Obrt

Obrtna dejavnost je v preteklem obdobju zaostajala za splošnim gospodarskim razvojem. Družbeni sektor je glede na doseženi dohodek in število zaposlenih sicer iz leta v leto naraščal, vendar je vedno bolj prehalj iz storitvene v proizvodno obrt. Zasebni sektor pa je v preteklem obdobju obrtno nazadoval, saj se je število zasebnih obrtnikov zmanjšalo od 126 v letu 1957 na 69 koncem leta 1964. Na razvoj zasebne obrti so v preteklosti negativno vplivali predvsem naslednji činitelji: neustrezna davčna politika, neurejena osnovna vprašanja socialnega in pokojninskega zavarovanja ter nereseni problemi kreditiranja obratnih sredstev in proizvodnih naprav.

Naraščanje proizvodnje in osebne potrošnje, večja uporaba tehničnih naprav v gospodinjstvih, razvoj motorizacije

in povečana stanovanjska graditev bodo v prihodnje zahtevali hitrejši razvoj zlasti storitvene obrti. Storitvena obrt bi se morala v večji meri vključiti tudi v turizem, da bi bilo mogoče zadovoljevati raznovrstne potrebe turistov.

Razvoj proizvodne obrti pa bo usmerjen k proizvodnji izdelkov za razširitev asortimana predmetov široke potrošnje, ki jih industrija zaradi neekonomskih serij ne proizvaja. Ob tem se bo razvijalo pogodbeno sodelovanje družbene obrti z industrijo; v tej smeri se bo močno razvilo podjetje »Chrom-metal«. Prav tako se bo pospeševalo povezovanje zasebnih obrtnikov z družbeno organizirano proizvodnjo.

Občinska skupščina bo v okviru ureditvenih načrtov upoštevala tudi potrebe razvoja obrti, da bi tako bil dosežen hitrejši razvoj te dejavnosti.

Na osnovi izpopolnjevanja republiških predpisov bo omogočeno širše in ugodnejše vključevanje zasebnih obrtnikov v pokojninsko in zdravstveno zavarovanje, kar bo vplivalo na nadaljnji razvoj zasebne obrti. Z občinskimi davčnimi predpisi in ukrepi pa se bo spodbujal predvsem razvoj storitvene obrti.

7. Financiranje razširjene reprodukcije

Za financiranje razširjene reprodukcije v preteklem obdobju je značilno, da delovne organizacije niso bile glavni nosilec razširjene reprodukcije, čeprav se je njihov delež v skupnih vlaganjih na področju gospodarstva stalno povečeval. Družbeno-politične skupnosti so zajemale velik del akumulacije iz gospodarstva, kar je zmanjševalo možnost za hitrejšo modernizacijo proizvodnih zmogljivosti in uvažanje sodobnih tehničnih dosežkov.

Pogoste spremembe instrumentov delitve in pa liberalna politika so spodbujale k sprotneemu in nenačrtnemu trošenju razpoložljivih sredstev in širjenju investicijske dejavnosti. Tudi občutne disparitete v cenah niso dajale delovnim organizacijam jasne usmeritve za dolgoročnojšo investicijsko politiko. V takih pogojih so se stalno podaljševali roki izgradnje, kar je vplivalo na nezadovoljive investicijske učinke.

V okviru skupnih investicij v osnovna sredstva so se po letu 1957 hitreje povečevala vlaganja v stanovanjsko-komunalno dejavnost in področje družbenih služb, kar je omogočilo hitrejšo reševanje problemov družbenega standarda.

Investicijska politika v letih 1966—1970 bo morala biti usmerjena v hitrejšo aktiviranje in dovršitev neaktiviranih investicij, v modernizacijo celotnega gospodarstva in v nadaljnji razvoj negospodarskih dejavnosti.

Uresničitev nakazane investicijske politike bo v veliki meri omogočena s spremembo v delitvi dohodka, ki povečuje delež delovnih organizacij v družbenem proizvodu na okoli 66 %.

S tem so ustvarjeni pogoji, da se odločanje o razširjeni reprodukciji v večji meri prenese na delovne organizacije in zagotovi hitrejša modernizacija in večja učinkovitost investicij.

Sredstva, ki bodo v razdobju 1966—1970 na razpolago, za investicije v osnovna sredstva, bodo znašala pri predvidenem porastu družbenega proizvoda in ob upoštevanju namenskih sredstev za izgradnjo TE Šoštanj okoli 719 milijonov N-dinarjev.

Z aktiviranjem obstoječih rezerv v prekomerni vezavi sredstev v zalogah, pričakujemo, da bodo sredstva za obratna sredstva naraščala počasneje od družbenega proizvoda in da se bo izboljšal koeficient obračanja zalog.

Oblikovanje in razporeditev razpoložljivih sredstev delovnih organizacij za investicije po dejavnostih bo predvsem rezultat dosežene produktivnosti in uspešnosti gospodarjenja.

Na podlagi že sprejetih investicijskih odločitev ter ocene razpoložljivih sredstev pričakujemo, da bodo sredstva za investicije na področju gospodarstva znašala okoli 588 milijonov N-dinarjev. Razpoložljiva sredstva za investicije v gospodarstvu je treba usmeriti predvsem v modernizacijo. Ocenjeni nivo vlaganj za modernizacijo pa bo mogoče še povečati, v kolikor bodo delovne organizacije in poslovne banke uspele angažirati dodatna inozemska sredstva.

Vlaganja v modernizacijo bodo učinkovita le pod pogojem tesnega sodelovanja proizvodnih grupacij pri pripravah skupnih programov modernizacije in večje mobilnosti sredstev. Zato bodo morale delovne organizacije začasnoprosta denarna sredstva v času priprave programov vlagati v poslovne banke, da si bodo zagotovile potrebna sredstva za izvedbo modernizacije.

Sredstva za stanovanjsko-komunalno dejavnost in družbene službe bodo predvidoma znašala 131 milijonov N-dinarjev.

Sredstva za stanovanjsko izgradnjo in vzdrževanje bodo zagotovljena predvsem iz stanarin, iz namenskih sredstev,

ki jih formirajo delovne organizacije v obliki prispevka za stanovanjsko izgradnjo ter iz anuitet odpravljenega občinskega stanovanjskega sklada. Ta sredstva bodo znašala okoli 93,5 milijonov N-dinarjev.

Nove najemnine, ki so v večji meri vsklajene z realno amortizacijo, bodo spodbujale uporabnike stanovanj k varčevanju in k večjemu vlaganju lastnih sredstev v nakup in gradnjo stanovanj. Pričakujemo, da bodo zasebniki sodelovali pri gradnji z okoli 8 milijoni N-dinarjev. Za stanovanjsko izgradnjo in za vzdrževanje stanovanjskih hiš bi bilo tako zagotovljeno okoli 101,5 milijonov N-dinarjev. S takim obsegom sredstev bi pri racionalni potrošnji lahko zgradili v tem planu predvideno število stanovanj in zagotovili boljše redno vzdrževanje stanovanjskih zgradb.

Sredstva za izgradnjo in rekonstrukcijo komunalnih naprav kolektivne potrošnje se bodo oblikovale na osnovi prispevka za urejanje mestnih zemljišč. Organizacijo financiranja ureditve zemljišč za individualno gradnjo pa bo moral prevzeti komunalno-obrtni center, ki bo na osnovi ekonomskih tarif za komunalne storitve oblikoval sredstva za te namene.

Nekaterih komunalnih problemov skupnega značaja ne bo mogoče rešiti brez finančne pomoči delovnih organizacij. Pričakujemo, da bodo za te namene tudi delovne organizacije prispevale določena sredstva. Skupna sredstva za komunalno dejavnost bodo predvidoma znašala 29,5 milijonov N-dinarjev, na osnovi česar bi bilo mogoče zgraditi oziroma rekonstruirati najnujnejše komunalne objekte in v večji meri urejati zemljišča za gradnjo stanovanj.

S sprejetjem republiškega zakona o financiranju izobraževanja bodo zagotovljeni šolstvu samostojni in stabilni viri, s čimer bo ustvarjena materialna osnova za nadaljnji razvoj. Obseg vlaganj bo odvisen predvsem od sredstev, s katerimi bodo razpolagale same delovne organizacije s tega področja in od usmeritve sredstev izobraževalne skupnosti, ki mora skrbeti za smotrni razvoj izobraževalnega omrežja na osnovi dolgoročnega razvojnega programa.

VIII. VLOGA OBČINE PRI USMERJANJU DRUŽBENO-EKONOMSKEGA RAZVOJA DO LETA 1970

Pogoje nadaljnjega družbeno-ekonomskega razvoja opredeljujejo predvsem gospodarski sistem, spremembe, uveljavljene z reformo, ter ukrepi federacije, ki so predvideni z njenim srednjeročnim družbenim planom.

Težišče vloge in dejavnosti republike v novih pogojih bo predvsem v krepitvi samoupravnih odnosov na vseh področjih ter z ustvarjanjem pogojev za skladnejši razvoj. Takšna usmeritev dejavnosti republike bo prišla do izraza v njeni zakonodajni, organizacijski in iniciativno-usmerjevalni politiki.

Naloga občinske skupščine je, da se intenzivno vključi v izvajanje nalog, ki naj bi zagotovile uresničitev ciljev družbenega plana razvoja občine Velenje za obdobje 1966—1970, zlasti na tistih področjih, ki bodisi posredno ali neposredno oblikujejo življenjsko raven občanov in ustvarjajo pogoje za hitrejšo rast produktivnosti dela. To velja predvsem za stanovanjsko-komunalno področje, zdravstveno, socialno in otroško varstvo, šolstvo in kulturo ter za razne storitvene dejavnosti, kot so trgovina, turizem in obrt.

Naloge občine, ki so nakazane v posameznih poglavjih, bodo izvajali pristojni občinski organi. Da bi pa zagotovili uspešno izvajanje nakazane politike in ostalih nalog, ki izhajajo iz tega plana, bodo občinski organi okrepili sodelovanje z delovnimi organizacijami na teh področjih.

V novih pogojih delitve dohodka bodo s pretežnim delom sredstev razpolagale delovne organizacije in poslovne banke. Občinska skupščina pa bo razpolagala le s sredstvi za kritje proračunskih potreb ter z izvirnimi dohodki občinskega cestnega sklada. Sredstva za financiranje ožje proračunske potrošnje se bodo delila med republiko in občino tako, da bodo v glavnem zadržana razmerja, realizirana po izločitvi izdatkov za izobraževanje v letu 1966. Občinska skupščina bo z ustrezno davčno politiko podpirala razvoj individualnega dela v storitvenih dejavnostih.

Cilji in naloge Družbenega plana razvoja občine Velenje v letih 1966—1970 predstavljajo skupno z Družbenim planom za razvoj SR Slovenije osnovno orientacijo delovnim organizacijam pri načrtovanju njihovega razvoja.

Občinski organi bodo tekoče spremljali izvajanje nalog in smernic tega plana ter pripravljali ustrezne analize v razvoju na posameznih področjih v tekočem letu in možnostih razvoja v naslednjem letu. Take analize bodo osnova za

predlaganje tekočih ukrepov, ki naj bi zagotovili uresničevanje načrtane politike.

Številka: 30-3/1966-4
Datum: 28. 1. 1967

Predsednik
Skupščine občine Velenje
Peter Krapež, l. r.
dipl. gozd. ing.

54.

Skupščina občine Velenje je na seji občinskega zbora in zbora delovnih skupnosti dne 9. aprila 1967 po 15. členu uredbe o oblikovanju cen in obračunavanju razlike v cenah (Uradni list SFRJ, št. 33-506/65, 36-651/65, 40-716/65 in 50-829/65) in po 149. členu statuta občine Velenje (Uradni vestnik okraja Celje, št. 34-282/64 in Uradni vestnik občine Velenje, št. 1-1/66 ter 1-20/67) sprejela naslednji

SKLEP

O SOGLASJU K TARIFI ZA VODO IN KANALSKE PRISTOJBINE TER TARIFI ZA PRIKLJUČKE ZA VODOVOD IN KANALIZACIJO KOMUNALNO OBRTNEGA CENTRA VELENJE TER KLEPARSTVA—VODOVOD ŠOŠTANJ.

8-123/67, 1-48/68, 3-29/69
I.
Skupščina občine Velenje daje soglasje k naslednji tarifi za vodo in kanalske pristojbine in k tarifi za priključke na vodovod in kanalizacijo, ki so jo predpisali pristojni organi Komunalno obrtnega centra Velenje in Kleparstvo—vodovod Šoštanj.

A. Tarifa za vodo:

- za industrijo in proizvodno obrt v višini 1,05 N-din za m³,
- za obrt, trgovino, gostinstvo, kmetijstvo ter zavode s samostojnim financiranjem v višini 0,70 N-din za m³,
- za široko potrošnjo in proračunske ustanove v višini 0,30 N-din za m³.

V gospodinjstvih brez vodnega števca se pavšalni znesek izračuna po naslednji porabi vode:

- a) v komfortnih stanovanjih s toplo in mrzlo vodo — poraba 6,5 m³ mesečno;
- b) v komfortnih stanovanjih samo z mrzlo vodo — poraba 5,5 m³ mesečno;
- c) v stanovanjih brez kopalnice — poraba 4 m³ mesečno;
- d) v stanovanjih brez vodovoda, ki se oskrbuje iz skupne vodovodne napeljave — poraba 2,5 m³ mesečno.

Podlaga za pavšalni obračun za vodovod v podjetjih in uradih na eno vodovodno pipo znaša 12,00 N-din.

B. Kanalske pristojbine:

- za industrijo in proizvodno obrt v višini 0,45 N-din za m³ odplak,
- za obrt, trgovino, gostinstvo, kmetijstvo in zavode s samostojnim financiranjem v višini 0,30 N-din za m³ odplak in
- za široko potrošnjo in proračunske ustanove v višini 0,08 N-din za m³ odplak.

C. Tarifa za priključke na vodovodno in kanalizacijsko omrežje:

Vsak individualni graditelj stanovanjske hiše, ki se želi priključiti na vodovodno in kanalsko omrežje, plača,

- za priključek na vodovodno omrežje 500,00 N-din;
- za priključek na kanalizacijsko omrežje 800,00 N-din.

Prispevek za priključek na vodovodno omrežje večstanovanjskih hiš in gospodarskih objektov znaša 1 % obračunske vrednosti hiše, na kanalizacijsko omrežje pa 1,5 %.

II.

To soglasje k tarifi za vodo in kanalske pristojbine in k tarifi za priključke na vodovodno in kanalizacijsko omrežje Komunalno obrtnega centra Velenje in Kleparstva—vodovod Šoštanj začne veljati 1. 5. 1967.

Številka: 352-3/67-1
Velenje, dne 9. aprila 1967

Predsednik
Skupščine občine Velenje
Peter Krapež, l. r.
dipl. gozd. ing.